

Bestemmelser, man i den Henseende havde, vare af den Bessaffenhed, at man var tilfreds med dem. Det forekommer mig, at efter den Erfaring, man har hos os, maa man gaa til en Forlængelse. Man begyndte i 1803 med at fastsætte 3 Aar som Tidsgrændse for Forsørgelsesrettens Erhvervelse, og efter at man i 36 Aar indtil 1839 havde disse Bestemmelser, gik man til 5 Aar, og det var efter Indstilling af Provindsialstænderne baade for Sylland og for Dorne. I den Tid havde man altsaa vundet en almindelig Erfaring for, at det vilde være rigtig at forlænge den gjældende Tidsfrist. Jeg skulde tage meget feil, om det ikke efter den Erfaring, man i de nogle og tredive Aar, der siden den Tid ere forløbne, har vundet, er den almindelige Mening, at man ogsaa nu burde forlænge den hidtil gjældende Frist, og at denne almindelige Mening vel omtrent er lige saa stærk, som den var den Gang, Fristen første Gang blev forlænget, i Serdeleshed blandt dem, som specielt have med Fattigvæsenet at bestille. Det er min Mening, at en væsentlig Del af de Ulemper, som Bestemmelsen angaaende Forsørgelsesstedet forarsager, derved ville blive hævede, skjøndt det naturligtvis er en Selvfølge, at, hvilke Bestemmelser man end i saa Henseende vælger, hvad enten man sætter 5, 10 eller 15 Aar som Tidsgrændse, vil det være forbundet med Ulemper. Men det kommer an paa at vælge den Grændse, som medfører de færreste Ulemper, og saa vidt jeg har kunnet forstaa, vil dette være 10 Aar eller saa omtrent. At det skulde være en særegen Begunstigelse for Kjøbstæderne at faae Tidsfristen forlænget, kan jeg ikke erkjende, og selv om det ogsaa i et af ti Tilfælde kan blive til Fordel for Kjøbstæderne, men det i de ni af ti Tilfælde er til Fordel for Landkommunerne, indser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde kunne gaa dertil. Naar man ikke gaar længere end til Fastsættelsen af 10 Aars Grændsen, forekommer det mig ikke, at man gaar ud over, hvad der kunde være rimeligt, og ved at sætte denne Grændse vilde man forhindre en Del af de Misligheder, der nu foregaar ude i Landkommunerne, hvor den ene Kommune tidt søger at understøtte en Familie i en anden Kommune, som staa paa Grændsen af at blive trængende, for at blive fri for den og paa den Maade langt lettere kan blive fri for den, naar Tidsgrændsen kun er 5 Aar, end naar den sættes til 10 Aar. Dertil kommer ogsaa, at de Kommuner, der ere Naboer til Fæstebidstrikker og tilbids ogsaa de Kommuner, hvortil der er henlagt store Hedeafstrækninger, og som ere Naboer til tættere befolkede Egne, derved, at deres Hedeafstrækninger bortselges og bebygges af andre Kommuner, tidt ere udsatte for gjennem disse Bygninger at faae Tilgang af Fattige, idet der bliver et Afløb for en Del Trængende, som de sætte derind og som de understøtte saalænge, indtil de ere forsørgelsesberettigede, saa at vedkommende

Kommune maa bære Byrden af den fremtidige Forsørgelse, uden at de kunne siges at have den virkelige Forpligtelse dertil. Denne Ulempe vil ogsaa i væsentlig Grad være hevet, naar man forlænge Tidsfristen for Forsørgelsesrettens Erhvervelse. Det er derfor min Mening, at, naar man forlænger Tidsfristen, undgaar man i alt Fald en Del af de Ulemper, som dette Forhold medfører; der bliver selvfølgelig nogle endnu tilbage. Hvad selve Forsørgelsesmaaden angaar, da er det min Mening, at de Fattige for Tiden forsørges paa en saadan Maade, at det kan siges at være forsvarligt, og jeg tror, som jeg før antydede, at det ærede Medlem havde Ret, naar han stærkt fremhævede det Mislige derved. Uagtet jeg ikke er nogen principiel Modstander af Fattiggaarde eller Arbejdsanstalter til Fattigforsørgelse, fordi disse have deres store Betydning og ere nødvendige, dels for Kjøbstæderne, dels for de tæt befolkede Egne, hvor en stor Del af dem, der trænge til Fattigunderstøttelse, bo i Leiehuse, er det dog min Mening, at paa tyndt befolkede Egne ere de ikke paa deres Plads, og der vil Fattigforsørgelsen blive dyrere i Fattiggaarde end ved at understøtte de Fattige i deres Hjem, og uagtet man i de fleste Fattiggaarde har det godt, staaer det for mig saaledes, at de fleste, naar de blot nogenlunde kunne faae det Nødvendige, ville foretrække Understøttelse i deres Hjem istedetfor at komme i Fattiggaarden, hvor de dog i Virkeligheden ere deres Frihed berøvede. Hvorledes man skal ordne vort Fattigvæsen for at faae de meget betydelige Udgifter, som det nu kræver, og som desværre ere i en stadig Stigen, ordnede paa en saadan Maade, at de i det Mindste kunne bringes til omtrent at holdes paa det, de nu ere, er overordentlig vanskeligt, og jeg drifter mig ikke til at angive nogen Vej i saa Henseende, men jeg antager, at det, som i det Mindste vilde bidrage Noget i den Henseende, er, hvad der kan gøres for at fremme Selvhjælp hos de Bedkommende. Man har jo vistnok angivet forskellige Midler, hvorved det Maal kan naas, og der er ogsaa i den Henseende Midler, hvorved man til en vis Grad kan undgaa at faae Folk paa Fattigvæsenet i den mindre gode Arbejdstid, særlig om Vinteren, naar de ikke kunne selv faae stadigt Arbejde. De fleste Kommuner ville være istand til at kunne skaffe Bestjæftigelse for saadanne Personer, dels ved Veiarbejde, dels paa anden Maade, tilbids ogsaa ved at henvende sig til Private, som kunne skaffe dem Arbejde, hvorved de kunne være istand til at hjælpe sig selv, og hvorved man ligeledes kan afvise nogle af de uberegtigede Krav, der undertiden gøres til Fattigvæsenet. Ogsaa Sygdoms- og Alderdomsforsørgelseskasser ere et særdeles godt Middel til at modvirke, at altfor Mange kaste sig over paa Fattigvæsenet, og jeg anser det for overordentlig rigtig og heldigt, at der ydes Bidrag til saadanne Kasser. — Naar der igaar blev udtalt, jeg tror af